

မြပုလဲသွယ်

ပန်းနုရောင် နှလုံးသား

အခန်း (၁)

"ဝေါ ... ဝေါ"

"နှိုး ... ဂျိန်း"

"ဒိန်း ... ဒလိမ်း ... လိမ်း"

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ... ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် မိုး
ရောလေပါ သည်းထန်စွာ ကျလျက်ရှိရာ ညနေ ငါးနာရီကျော်စ အချိန်မှာ
ပင် အမှောင်ထုက စိုးမိုးနေရာယူ ထားနှင့်ပြီ ဖြစ်သည်။

တစ်ချက် ... တစ်ချက် ဝင်းခနဲ လက်သွားသော လျှပ်စီးကြောင်းများက
အမှောင်ထုကို ထွင်းဖောက်လျက် ဝင်းဝင်းတောက် ထိန်လင်း တောက်ပ
သွားသလို ပြင်းထန်ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည် ထစ်ချွန်းနေသော မိုးသံ
လေသံများသည်က ... တော်ရုံ အသည်းငယ်သူ တစ်ယောက်အတွက်
သွေးပျက်ချင်စရာ အနေအထား ဖြစ်ပါသည်။

မိုးက သည်းသည်းထန်ထန် ရွာနေသလို ... လေက ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ကျနေသဖြင့် ညအမှောင် မိုးထဲလေထဲမှာ ကားမီးရောင်၏ အကူအညီ တစ်
ခုထဲကို အားကိုးပြုလျက် ... ကားကို အထူး ဂရုစိုက် မောင်းနှင် နေရ
ပါသည်။

ဤမိုး၊ ဤလေ၊ ဤရာသီဥတုနှင့် ပန်းနုရောင် သွားရောက်ရမည့် ခရီး
လမ်းဆုံးကို မည်သည့် နည်းနှင့်မှ ချောမော ကောင်းမွန် ရောက်နိုင်တော့
မည် မဟုတ်ဟု သိလိုက်ပါသော်လည်း ပန်းနုရောင်၏ ကားကို လမ်းခရီး

တစ်ဝက်ကြီးမှာ ရပ်တန့်ထား၍ မဖြစ်သည့်အတူ အခုလို ကားကို အထူး ဂရုစိုက် မောင်းနှင်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးမွန်မှ စထွက် လာစဉ်တုန်းက ရာသီဥတုမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ် ပါသော်လည်း ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောင်းလွဲသွားသော မိုးကောင် ကင်ကြီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး မှိုင်းမှုန် ညိုမှောင်သွားကာ အခု လို မိုးရောလေပါ သည်းထန်စွာ ကျရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပျပျမျှရှိသော အလင်းရောင်ကို အမှောင်ထုကြီးက ဝါးမျိုသွားပြီ ဖြစ်သလို ပြင်းထန် ကျယ်လောင်စွာ အော်မြည်နေသော မိုးထစ်ချုန်းသံ မိုးသည်း သည်း လေထန်ထန်ထဲမှာ ကားတစ်စီးနှင့် မည်သည့် အဖော်မှ ပါမလာ သော ပန်းနုရောင် အဖြစ်က တော်ရုံ သာမန်မိန်းမသား တစ်ယောက် အတွက် မတွေးဝံ့စရာ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ပန်းနုရောင်ဆိုသည့် သူမကတော့ ဖြစ်ပျက်လာသည့် အခြေအနေ အပြောင်းအလွဲ ကြားမှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားပြီး ကြောက်ရွံ့ အားငယ်စွာ မျက်ရည်ကျမည့် သူမို့ မဟုတ်သည့် အတိုင်း ... သူ ကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင် နေရသော အခက်အခဲကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားရမလဲ ဆိုတာကိုသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ် တတ်သူမို့ဖြစ်သည်။

သည်းသည်းထန်ထန် ရွာသွန်းနေသော မိုးနှင့်လေကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အော်မြည် ထစ်ချုန်းသံ များနှင့် အတူ ဝင်းခနဲ စူးရှစွာ လင်းလက် တောက်ပသွားသည့် လျှပ်စီး ကြောင်းများ ကြားမှာ ပန်းနုရောင်၏ ကားတစ်စီးထဲသာ ရှိနေပါသည်။

တခြား ဖြတ်သွားဖြတ်လာအဖြစ် မည်သည့် ကားတစ်စီးတလေ မျှကိုပင် မမြင်တွေ့ရပါချေ။ အခုချိန်မှာသာ သူမရဲ့ ကားလေး တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလို့ ကတော့ မိုးသည်း လေထန်ထဲမှာ ဒီအတိုင်း ငုတ်တုတ် ထိုင်နေရုံကလွဲ၍

တခြား ဘာတစ်ခုမှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ကားကို မောင်းရုံသာ မောင်းတတ်ပြီး ကား၏ ဆီပျောက်မီးပျောက် လောက်မျှပင် မကြည့်တတ်သော ပန်းနုရောင်အတွက် အခုလို အချိန်မှာ ကားဘာမှ မဖြစ်ပါနှင့် ဟူ၍သာ ကြိတ်ဆုတောင်း နေရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဤလမ်းခရီးမှာ ပန်းနုရောင်အတွက် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သော ခရီးလမ်းမျိုး မဟုတ်သည့်အပြင် ဒီအရပ်ဒေသ၏ ရာသီဥတု အပြောင်း အလွဲနှင့် လမ်းခရီးတွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော အခြေအနေများကို ပို၍ပင် မ ခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

"ဝေါ ... ဝေါ"

"ကျွီး"

"အို"

လမ်းပေါ်မှာ သူမကားလေးကို ပန်းနုရောင် အလန့်တကြားလေး ထိုးရပ် လိုက်ရပါပြီ။ ထို့နောက် သူမမျက်စိ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ မြင်ကွင်းကို အံ့သြမ ယုံကြည် နိုင်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံး အပြူး သားဖြင့် ငေးကြောင် ကြည့်နေမိသည်။

ညအမှောင်ထုတွင် ထွင်းဖောက်လျက်ရှိသော သူမ၏ ကားမီးရောင် အောက်တွင် တွေ့မြင်နေရသည်က ... အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ အော်မြည်စီး ဆင်းနေသော ရေစီးကြောင်းကြီး တစ်ခု ကားလမ်းမအတိုင်း ဟိုဘက်သည် ဘက် ဖြတ်သန်းလျက် စီးဆင်းလျက် ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

တံတားတစ်စင်းကို ရေကျော်နေခြင်း ပါလား။ ပန်းနုရောင် တစ်သက်တာ တွင် ဤလိုမြင်ကွင်းမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မြင်တွေ့ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

ဒါပထမဆုံး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ငေးကြောင်ကြောင်လေး ကြည့်နေမိပြီးမှ

လျင်မြန် ပြင်းထန်စွာ စီးဆင်းနေသော ရေစီးကြောင်း အရှိန်ကြောင့် တံတားကို မည်သည့်နည်းနှင့် ကျော်ဖြတ် နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက် လိုက်ရပါပြီ။

ပန်းနုရောင်သည် သူမကားလေးကို နောက်ဘက် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ပြန် ဆုတ်ခဲ့သည်။ မိုးနှင့်လေက သည်းထန်စွာ ကျနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ လက်က နာရီလေးကို ကားမီးရောင်ဖြင့် ပန်းနုရောင် တစ်ချက် ငုံကြည့် လိုက်ပါသည်။ အချိန်မှာ ညခြောက်နာရီ ကျော်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း မိုး သည်း လေထန်သော မဟူရာ ညအမှောင်ထုက ကြီးစိုးထားနှင့်ပြီ ဖြစ်ရာ ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်ပင် အော်မြည် ထစ်ချုန်းသံများနှင့် အတူ ဝင်း တောက်လျက်ရှိသော လျှပ်စီးရောင် များမှာလည်း အသည်းအေးစရာ ဖြစ်သည်။

ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် သက်ရှိ လူသားများ ကွယ်ပျောက်လျက် ပန်းနုရောင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလားဟု မှတ်ထင်ရသည်။ ပန်းနုရောင်မှာ သူမ လုံးဝ မျှော်လင့်ထားခြင်း မရှိသော အခြေအနေ ကြားမှ ပင် သူမကိုယ်သူမ အတည်ငြိမ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီးနောက် ကားကို လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"ဝေါ"

"ကျွီး"

လာရာလမ်းအတိုင်း ကားကို ပြန်ကွေ့လိုက်ပါသည်။ စခန်းသာကို ပန်းနုရောင် ပြန်မည်။ တစ်ညတာအတွက် သူမ၏ လူနာဖြစ်သော ဒေါ်ခမ်း အောင် အိမ်မှာ တည်းခိုရန် မှတစ်ပါး ပန်းနုရောင်တွင် တခြားနည်းလမ်း မ ရှိတော့ပါ။

"ဂျိန်း ... ဒလိမ်း"

"ဂျိန်း"

ပြင်းထန် ကျယ်လောင်သော မိုးထစ်ချုန်း သံနှင့်အတူ လျှပ်ရောင်ဝင်းဝင်း လက် စူးရှတောက်ပ သွားပြီးနောက် မိုးကြိုးပစ်ချသံကို ကြားလိုက်ရ ပါသည်။

ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန် သွားသလို ထင်ရသည်။ ပန်းနုရောင်သည် ကားကို မိုးသည်းလေထန်ထဲမှာ ဂရုစိုက် မောင်းနှင်ရင်း စိတ်ထဲမှလည်း ဘုရား ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုပွားများ နေမိသည်။

ဒေါက်တာ ပန်းနုရောင်ဆိုသည့် သူမမှာ အလုပ်တာဝန်ဖြင့် ဤတောင် ပေါ် မြို့လေးကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်မှာ ခြောက်လခန့်ရှိပြီမို့ မြို့ကလေးမှာ သူမနှင့် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကြီး မဟုတ်သည့်တိုင် သွားနိုင်လာနိုင်သော အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရွာလေးများအထိ ကားလေးတစ်စီးဖြင့် ဆေးကုသခြင်း အလုပ်ကို စေတနာ မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် လုပ်ဆောင်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏ လူနာဖြစ်သော ဒေါ်ခမ်းအောင်တို့လို အရေးပေါ် ခရီးလာပင့်သည့် လူနာများရှိလျှင်လည်း အခုလို ဆေးကုသမှုလေးများ ပြုပေးတတ်သူ ဖြစ်သည်။

အခုချိန်ဆိုလျှင် ပန်းနုရောင် ပြန်အလာကို လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် စောင့်မျှော်နေရှာမည့် နန်းမိုး တစ်ယောက်သည်လည်း ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသော မိုးနှင့်လေကြောင့် ပန်းနုရောင်အတွက် မည်မျှစိုးရိမ် ပူပင် နေမည် ဆိုတာကိုပါ တစ်ဆက်တည်း တွေးလိုက်မိပါသည်။

သူမကို ဒေါ်ခမ်းအောင်၏ ခင်ပွန်း ဦးအိုက်မောင်း ကိုယ်တိုင် အရေးတကြီး လာရောက် ခေါ်ငင်တုန်းက နန်းမိုးမှာ ဖျားနေသဖြင့် ပန်းနုရောင်မှာ သူမနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ခေါ်မလာနိုင်ခဲ့ပါ။

ဒီအခြေအနေ ရောက်မှ အဖော်ခေါ် မလာခဲ့တာကို တွေးပြီး နောင်တရနေ လို့လည်း မထူးတော့ပါချေ။ အိုးထဲက ရေများကို သွန်ချလိုက်သလို ရွာချနေ သော မိုးရေများနှင့် တဝေါဝေါ အော်မြည် တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြင်းများ ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ ယိမ်းနွဲ့ ခါယမ်းနေကြသလို ကားမီးရောင် အောက်မှာ ကျိုးပြတ် လွင့်ကျနေသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက် များကိုလည်း လမ်းပေါ်မှာ အဆက်မပြတ် မြင်တွေ့နေရပါသည်။

မုန်တိုင်းက မွေ့လှည့် အော်မြည်နေဆဲဖြစ်ရာ မိုးရောလေပါ တော်ရုံဖြင့် စဲ မည့် အနေအထားမျိုး မရှိတာကို သတိထား လိုက်မိသည်။

ကားကို မနွေးမမြန် မောင်းရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အထူး ဂရုစိုက် လာနေ သည့် ကြားမှပင် ...

"ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း"

"ဒလိမ်း ... လိမ်း"

"ဖျောင်း"

"ဝုန်း"

"အို"

"ကျီး"

ပြင်းထန်သော မိုးထစ်ချုန်း သံနှင့်အတူ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်မှာလည်း လေပြင်း၏ အရှိန်ဖြင့် အမြစ်မှ လှန်ချလိုက်သလို ဖြစ်ကာ ကားလမ်းမပေါ် သို့ အုန်းခနဲ လဲပြိုကျလာရာ ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ဖြင့် ပန်းနုရောင် မှာ ထိတ်လန့်တကြားလေး ကားဘရိတ်ကို တအား ဆောင့်နင်းလိုက်မိ သဖြင့် သီသီလေး ကပ်လွတ် သွားခဲ့ရပါသည်။

ဘုရား ... ဘုရား။

ပန်းနုရောင်သာ ကားဘရိတ်ကို အချိန်မီ မနင်းလိုက်မိပါက ပြင်းထန်သော မိုးနှင့်လေတို့ကြောင့် အရှိန်ပြင်းစွာ လဲပြိုကျလာသည့် သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ သူမကားလေးမှာ စိစိညက် ကြေသွားလောက်ပါသည်။

အသက်ဘေးမှ အချိန်မီသည် ဆိုရုံလေး လွတ်လာခြင်းပါလား။ ကံကောင်းလွန်း၍သာ သေမင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားမီးရောင် အောက်တွင် လမ်းပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ် လဲပြိုနေသော သစ်ပင်ကြီးကို မိုးထဲလေထဲမှာ စိတ်ပျက်အားငယ်ဖွယ် မြင်တွေ့နေရပါသည်။

သူမ ဘာဆက်လုပ် ရမည်နည်း။ ပန်းနုရောင်၏ ခရီးလမ်းက ဤနေရာမှာပင် အဆုံးသတ် သွားပြီဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ရှေ့ဆက်သွားရန် သစ်ပင်ကြီးက ခွင့်မပြုတော့သလို နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ ကျပြန်တော့လည်း ရေကျော်နေသော တံတားတစ်ခုက ဆီးကြိုနေသည်။

မိုးသက် မုန်တိုင်းထဲမှာ ပန်းနုရောင် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ကြံစည်ရမှန်း မသိတော့သော အခြေအနေကြားမှာ ကားပေါ်မှာ တစ်ညတာ ဒီအတိုင်း ကုန်ဆုံးရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

ရုတ်တရက် လျှပ်စီးရောင် ဝင်းခနဲ လက်သွားရာ မဟူရာ ညအမှောင်တစ်ခုလုံး နေ့ခင်းကြောင်တောင် ပမာ လင်းထိန် စူးရှစွာ တောက်ပသွားသည့် အခိုက်အတန့်မှာပင် လမ်းဘေးတစ်ဖက် မိုင်ဝက်ခန့်ဝေးသော နေရာတစ်ခုတွင် လူနေအိမ် နှစ်ထပ် အဆောက်အဦး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပန်းနုရောင် ရင်မှာ ဖြေသိမ့်စရာ ရသွားသလို ဝမ်းသာအားတက် သွားသည်။

ရေနစ်သူမှာ ကောက်ရိုးမျှင်လေးကိုပင် အားကိုးရာတစ်ခု ဖြစ်တွယ်မှီသလို ပန်းနုရောင်သည်လည်း မိုးထဲလေထဲ သည်အတိုင်း ကားထဲမှာ တစ်

ညလုံး ထိုင်နေရမည့်အစား ထိုနေရာကို သွားရောက် အကူအညီ တောင်းရန် ဒီတစ်ညတာအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

ဒုတိယအကြိမ် လျှပ်ရောင် လင်းလက် သွားသည့်အခါ ပန်းနုရောင်၏ ကားလေးမှာ လမ်း၏ ညာဘက်ရှိ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရှိရာ လမ်းသွယ်လေး အတိုင်း သူမကားလေးကို စတင်မောင်းနှင် နေပြီဖြစ်သည်။

အစဦးပိုင်းတွင် မြေပြင်သည် ပြေပြစ် ညီညွတ်သယောင် ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကုန်းမြေမှာ အမြင့်ပိုင်းရှိရာသို့ တက်သွားရာ ပန်းနုရောင်သည်လည်း သူမကားလေးကို တောင်ကုန်း မြင့်မြင့်အတိုင်း မောင်းတက်လာခဲ့သည်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တစ်လျှောက် သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ အုံ့ဆိုင်းစွာ ရှိနေပြီး ပြင်းထန်သော မိုးနှင့်လေကြားမှာ အော်မြည် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ကားမီးရောင် အောက်တွင် အိုမင်း ဆွေးမြည့်နေသော အုတ်ဝင်း တံတိုင်းတစ်ခုကို တွေ့ရပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် ဟင်းလင်းပွင့်လျက် ရှိသော ခြံတံခါး အတိုင်း သူမကားလေးကို မနေးလွန်း မမြန်လွန်းနှုန်းဖြင့် မောင်းဝင်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

တစ်ဆက်ထဲမှာပင် အိမ်ရှင်နှင့် တွေ့လျှင် သူမ အခက်အခဲကို တင်ပြ၍ ဒီမှာ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်တောင်းရန် စဉ်းစားလျက်ရှိရာ မှောင်နှင့် မည်းမည်းထဲမှာ အိမ်ကြီး၏ အခြေအနေနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထားကို ဘာတစ်ခုမှ သတိမထား နိုင်ခဲ့ချေ။

တိုက်ဆိုင်သည်လား ... ဒါမှမဟုတ် သူမ၏ ကားမီးရောင်ကြောင့် ပဲလား မသိရပါ။ အိမ်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက် တစ်နေရာတွင် လက်ဆွဲ မီးအိမ်ကြီး တစ်ခုကို ကိုင်ဆွဲလျက် မားမားကြီး ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဌာန်ကို ကားမီးရောင်ဖြင့် ပန်းနုရောင် မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါလား။ အသက်အရွယ်ကို မခန့်မှန်း နိုင်သေးပါ။ အဝတ်အစားကို ကြည့်၍ ပန်းနုရောင် စိတ်ထဲက ဆိုမြည်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမကားလေး ဆင်ဝင်အောက်သို့ လှမ်းဝင် လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထဲမှာပင် မီးအိမ်တစ်ဖက်နှင့် အမျိုးသမီးမှာ ကားရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီးနောက် အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသော အလောတကြီး အသံဖြင့်

"တွေ့ခဲ့ပြီလားဟင် ... တွေ့ခဲ့ပြီလားဟင်"

"ဟင်"

"ကိုနက်မောင်လည်း မဟုတ်ဘူး ... ညည်း ... ညည်းက ဘယ်သူလဲ ဘာကိစ္စလဲ"

တင်းမာ ခက်ထန်သွားသော မျက်နှာ၊ အလိုအကျခြင်း၊ မနှစ်မြို့ခြင်းများ ရောထွေးနေသည့် စကားသံများဖြင့် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို သူကိုင်ဆွဲထားသည့် မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်နှင့်ပင် ပန်းနုရောင် မြင်တွေ့ခွင့် ရလိုက်ပါသည်။

အသက် ခြောက်ဆယ်ခန့်အရွယ် ခြောက်ခန်းနေသော အသားအရေနှင့် ညိုညိုပိန်ပိန်ပါးပါး ရွက်ကြမ်းရေကျို အဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပန်းနုရောင်ဘက်မှ အတတ်နိုင်ဆုံး လှိုက်လှဲ ချိုသာစွာ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

"ကျွန်မ ခရီးသွား ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါ ဒေါ်ဒေါ် လမ်းခရီးမှာ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ကို ဆက်သွားလို့ မရနိုင်တော့လို့ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မကို ဒီမှာ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်ပြုပါလို့ အနူးအညွတ် တောင်းဆိုပါရစေ"

"ဘာ ... ဘယ်လို"

"ညည်းက ... ဒီမှာ တစ်ည တည်းခိုပါရစေ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

လက်ဆွဲ မီးအိမ်အောက်မှာ တွေ့မြင်ရသော အဒေါ်ကြီး မျက်နှာက သိသာစွာ ပျက်သွားပြီး ပန်းနုရောင်၏ လှပသော မျက်နှာလေးကို အဓိပ္ပာယ်အမျိုးအမည် ခွဲခြားရ ခက်လှသော အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့် စူးစူးရှားရှား တစ်ချက်ကြည့်ကာ တင်းမာခက်ထန် လှသော လေသံဖြင့် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

"အို ... မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ... ဒီမယ် ညည်းကို လက်ခံဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ... တခြား တစ်နေရာကိုသာ သွားပြီး အကူအညီ တောင်းစမ်းပါအေ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် အပြင်မှာ မိုးရောလေပါ သိပ်ပြီး ထန်နေတဲ့ အပြင် လမ်းခရီးမှာကလည်း တံတားကို ရေကျော် နေလို့ပါရှင်"

"တံတားကို ရေကျော်နေတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်"

မီးရောင် မှိန်မှိန်အောက်မှာ အဒေါ်ကြီးနှင့် ပန်းနုရောင်တို့ အကြည့်ချင်း ဆုံစည်းသွားကြရာ အဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ပန်းနုရောင်၏ စကားကို နှစ်သက် သဘောကျခြင်း မရှိသလို မျက်ခုံးများ တွန့်ကွေးသွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

"တံတားကို ရေကျော်နေရင်လည်း လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်သွားလိုက်ပေါ့၊ ညည်းကို ဒီမှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး"

"ရှင်"

တင်းမာ ခက်ထန်လှသော အဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာနှင့် စကားများကြောင့် ပန်းနုရောင်မှာ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

ဤမျှ လူမှုရေး ခေါင်းပါးလှသော လူမျိုးကိုလည်း သူမ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ကြုံဖူးခြင်းဖြစ်ရာ အိမ်ရှင်က အလိုမရှိသော ဧည့်သည် တစ်ယောက်အဖြစ် မိုးထဲလေထဲ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည့်အတိုင်း အပြင်ဘက် ရှုခင်း ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း မိုးသည်းသည်း လေထန် ထန်မှ တစ်ပါး မိုးထစ်ချုန်းသံ၊ လျှပ်စီးဝင်းခနဲ ပြက်သည်တို့ကိုသာ တွေ့မြင် ရခြင်းကြောင့် သက်ပြင်းကိုသာ ဟင်းခနဲ ချလိုက်မိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် သူမကို စကားမပြောလိုဟန် ကျောခိုင်းထားသော အဒေါ်ကြီးကိုပင် လမ်းခရီးမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်၍ မ ဖြစ်ကြောင်း အသိပေး ပြောကြား ရပြန်ပါသည်။

"အဒေါ် ပြောသလိုပဲ ရေကျော်နေတဲ့ တံတားက ကျွန်မ လှည့်ပြန်လာခဲ့ တာပါပဲရှင်၊ ဖြစ်ချင်တော့ လေနဲ့မိုးကြောင့် လမ်းပေါ်ကို သစ်ပင်ကြီး လဲပြို ကျလာပြီး ကန့်လန့်ဖြတ် ပိတ်ထားသလိုမျိုး ဖြစ်နေလို့ အခုလို အဒေါ်တို့ အိမ်ကို ဝင်လာပြီး အကူအညီ တောင်းရတာပါရှင်။ ကျွန်မ ပြောတာကို အဒေါ်မယုံရင် မနက်ကျ လမ်းပေါ်ကို ထွက်ကြည့်ပါ၊ ကျွန်မပြောတဲ့ သစ်ပင်ကြီး လဲနေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်"

သူမ စကားအဆုံးမှာ အဒေါ်ကြီးက ပန်းနုရောင် ရှိရာကို ဖျတ်ခနဲ လှည့် ကြည့်ပါသည်။

"ညည်းက ... တယ်အပြောရ ခက်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား၊ ဒီအိမ်ကြီး အကြောင်း ညည်းက ဘယ်လောက်များ သိလို့လဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာက"

"ဟော ... ဟိုမှာ ကိုနက်မောင်ကား ပြန်လာပြီ"

အဒေါ်ကြီး၏ စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက် မှာပင် ကားတစ်စီး၏ မီးရောင် နှင့်အတူ သူမတို့နား ရောက်လာရာ အဒေါ်ကြီးမှာ စောစောက ပန်းနုရောင် နှင့် တွေ့စတုန်းက ပုံစံအတိုင်းပင် မီးအိမ်ကို ဆွဲလျက် ကားရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားရာ ပန်းနုရောင်သည်လည်း ကားရှိရာသို့ အတူ လှမ်းကြည့် လိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားပါသည်။

နောက်မှ ရောက်လာသော ကားမှာ ပန်းနုရောင်၏ ကားနောက်နားမှာ ညင်သာစွာ ထိုးရပ်သွားသည်နှင့်

"တွေ့ခဲ့လား ... ကိုနက်မောင် ... တွေ့ခဲ့လား"

"ဟင်"

"အို"

အဒေါ်ကြီးမှာ ကားမောင်းသူ ရှိရာကို သူသိချင်တာ အပြေးမေးလျက် ကားထဲသို့ မီးအိမ်ကို ပင့်မြှောက်ကြည့်လိုက်ဖြင့် ယောင်ယမ်း လှမ်းပိတ် လိုက်ရုံမက မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဆုတ်လျက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွား သည်။

"သူက ဘယ်သူလဲ ဒေါ်ဝဇီ"

မိုးရေတို့ စိုရွဲနေသော အဝတ်များဖြင့် ကားပေါ်က လူတစ်ယောက် ဆင်း လာရင်း မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျုပ် မသိဘူး ... လမ်းပေါ်က ခရီးသွား ဧည့်သည်တစ်ယောက်လို့ ပြော တာပဲ ... ဒီမှာ တစ်ည အိပ်ချင်လို့တဲ့"

"ဟင်"

မသဲကွဲလှသော မီးရောင်အောက်မှာပင် သိသာစွာ ပျက်သွားသည့် မျက်နှာကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်တွေ့လိုက်ရသူမှာ ပန်းနုရောင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ဝေအိ အသက်အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက် ပန်းနုရောင် ရှိရာသို့ ဝေခွဲရခက်သော အကြည့်တစ်မျိုး တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ဒေါ်ဝေအိဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျားကလည်းဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့ ဧည့်သည်ကို လက်ခံထားရတာလဲ"

"အို"

လုံးဝထင်မှတ် မထားသည့် စကားပါလား။

သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာမနာ ပြောရက်ကြသဖြင့် ပန်းနုရောင် ရင်မှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာစဉ်မှာပင်

"အလိုတော် ကျုပ် လက်ခံထားတာ မဟုတ်ရပါဘူး ... တခြား တစ်နေရာကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ ပြောပြီးပါပြီ၊ သူ့ကိုက မသွားသေးတာပါ"

"ကျွန်မရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြောပြပြီးပါပြီ၊ ဒီမိုးထဲလေထဲမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ တခြား ဘယ်နေရာကိုများ သွားနိုင်ဦးမှာလဲရှင်"

"ဟော့ ... ကြားလား ကိုနက်မောင် ပုံစံကြည့်ရတာ နန်းဒေဝီလို မိန်းကလေးမျိုး ထင်တယ်"

မနှစ်မြို့သော လေသံဖြင့် ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းနုရောင်မှာ သူ့ရှေ့မှ သက်ကြီးရွယ်အို နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခု ပြောလိုက်မည်ပြုရာ

"ခင်ဗျား ပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားစမ်းဗျာ၊ ဒီအိမ်မှာ သူ့နာမည်အကြောင်း မပြောရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား"

"ဒါပေမဲ့ အခုဥစ္စာက ကျုပ်တို့မှ မတတ်နိုင်ဘဲ ... သူ့ကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ လက်ခံလို့ မဖြစ်တာ ရှင်လည်း သိသားပဲ"

"ကျွန်မကလည်း မတတ်သာလွန်းလို့သာ အခုလို အောက်ကျနောက်ခံပြီး

အကူအညီ တောင်းနေရတာပါ ဒေါ်ဒေါ် ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မကလည်း ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို ဒုက္ခပေးချင်ဘူး ဆိုတာ ယုံပါ"

"ကျွန်မကို အိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က လုံးဝ လက်မခံချင်ဘူး ဆိုတာ သိပေမဲ့ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ အနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့် ပေးစေချင်ပါတယ်"

မထူးတော့သည့် အခြေအနေမို့ ပန်းနုရောင်သည်လည်း နောက်ဆုံးစကား ကို ပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ရာ သူမစကားအဆုံး ဦးနက်မောင်နှင့် ဒေါ်ဝဇီတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကို ပြိုင်တူလို လှမ်းကြည့်လိုက်တာကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

"ကျုပ်တို့က အိမ်ရှင်တွေ မဟုတ်ပါဘူး ကလေးမ၊ ထားပါလေ နောက်မှပဲ တခြားကိစ္စတွေကို ကြည့်ရှင်းကြတာပေါ့၊ အခု လောလောဆယ် ကားထဲမှာ မောင်စိုင်း ကိစ္စကလည်း ရှိသေးတယ်"

"ဒေါ်ဝဇီ ... ဒီကလေးမလေးအတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးလိုက်ဗျာ ကျုပ်မောင်စိုင်းကို ခေါ်သွားမယ်"

ဦးနက်မောင်၏ ဆုံးဖြတ်စကား အဆုံးမှာ ကားနောက်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး လူ တစ်ယောက်ကို ပွေ့ယူချီမလိုက်ရာ မီးရောင်အောက်မှာ သတိလစ် မေ့မြော နေသော လူတစ်ယောက်ကို မိုးရေစိုရွဲလျက် တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဟင်"

မျက်နှာမှာလည်း သွေးတွေနဲ့ပါလား။ လူတစ်ယောက်၏ အသက်အရွယ် ကို မခန့်မှန်း နိုင်သော်လည်း ဝတ်ပုံစားပုံကို ကြည့်ပြီး လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်း လိုက်မိပါသည်။

ပန်းနုရောင်သည် ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း သူမ မျက်စိ

ရှေ့တွင် လူနာကို တွေ့ရသောအခါ ဘယ်လိုမှ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်တည်မနေနိုင်။ သူမကိုယ်သူမ သတိမထား မိခင်မှာပင် လူနာရှိရာသို့ အပြေးလေးရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။

"ဒီမှာ ... ဦးလေး ကျွန်မက ဆရာဝန်ပါ။ သူဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကျွန်မ ကူညီပါရစေ၊ ကျွန်မမှာ ဆေးအိတ်လည်း အသင့် ပါလာပါတယ်"

"ဟင်"

"ညည်းက ဆရာဝန်လား ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဝဇီ ကျွန်မ ဆရာဝန်ပါ။ လူနာ တစ်ယောက်ကို ကြည့်ပေးပြီး အပြန်မှာ အခုလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံရတာပါ"

"သူက ဆရာဝန် ဆိုပါလား ကိုနက်မောင်၊ ဘယ့်နှယ်လုပ် ကြမတုန်း၊ ဟိုမှာကလည်း ဒဏ်ရာနဲ့"

အံ့ဩမယုံကြည် နိုင်သော မျက်ဝန်း အကြည့်များကို ရင်ဆိုင် လိုက်ရပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန် ဝေခွဲမရသော အရိပ်တချို့ ဖြတ်သန်းသွားသော မျက်နှာများကို မြင်လိုက်ရသည်။

လူနာနှင့် ဆရာဝန် မိုးသည်း လေထန်ထဲမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရသည့် အဖြစ်က လူနာရှင်တွေအတွက် ဝမ်းသာရမည့် အခြေအနေ ဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရသည်ကို ပန်းနုရောင် နားမလည်နိုင်ပါ။

"ကျုပ်တို့ကို ကူညီပါ ဒေါက်တာ၊ ဟောဒီ လူနာကို ဒေါက်တာလက်ထဲ အပ်ပါတယ်၊ အမြန်ဆုံး ဆေးကုသပေးပါ"

"အို ကိုနက်မောင် သူက"

"ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ သိတယ် ဒေါ်ဝဇီ ဒေါက်တာရဲ့ ဆေးအိတ်ကို

သာ ခင်ဗျား ယူခဲ့ပါ"

ဒေါ်ဝဇီ ပါးစပ် ပိတ်သွားသည်။

"လူနာရဲ့ ရေစိုအဝတ်တွေကို အရင်လဲလိုက်ပါ ဦးနက်မောင် အခုချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးက လူနွေးနွေးထွေးထွေး ရှိဖို့ပါ"

"ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ"

ဦးခေါင်းက ဒဏ်ရာကို ဒေါ်ဝဇီ၏ လက်ဆွဲမီးအိမ် အကူအညီဖြင့် လျင်မြန်စွာ စစ်ဆေးမှု ပြုအပြီးမှာ သူမပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဦးနက်မောင်က တုတ်ခိုင်သော ကိုယ်လုံးရှိသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထွားကျိုင်း မြင့်မားသော လူနာ၏ ကိုယ်ကို အိမ်ကြီး အတွင်းပိုင်းသို့ ထမ်းယူ သွားစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက် အပြေးရောက်လာပြီး ဦးနက်မောင်၏ လက်ထဲမှာ လူနာကို ပေါ့ပါး လျင်မြန်စွာ သယ်ယူ သွားတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကားတွင်းမှ သူမ၏ ဆေးသေတ္တာကို ဆွဲယူလိုက်ချိန်မှာ ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သော မိုးထစ်ချုန်းသံက ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွားသည်။

အခန်း (၂)

နွေးထွေး ခြောက်သွေ့သော အဝတ်များကို လဲလှယ်ထားပြီး ဖြစ်သော လူနာမှာ အခုချိန်ထိ သတိမရသေးပါ။ လူနာ၏ ဦးခေါင်းမှ ခပ်နက်နက် ကွဲသွားသော ဒဏ်ရာကို ချုပ်ပေးအပြီးမှာ တခြား ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ဒဏ်ရာများကိုပါ တစ်ခါထဲ စစ်ဆေးမှုများ ပြုပြီးနောက် လိုအပ်သော ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေး လိုက်ပါသည်။

သောက်ဆေးများကိုတော့ ဦးနက်မောင် လက်ထဲကို ထည့်ပေး လိုက်ပြီး နောက် တစ်နေ့သုံးကြိမ် သောက်ရန် ဆေးညွှန်းများကိုပါ ပြောပြ အသိပေး လိုက်ပါသည်။

ပန်းနုရောင်မှာ အခုမှ လူနာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်မိသည်။

လူချော တစ်ယောက်ပါလား ...။

အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင်အရွယ် လူတစ်ယောက်။

မျက်ခုံးထူထူ၊ အသားဖြူဖြူ၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် မျက်ဝန်းအစုံ စေ့ပိတ်ထား သဖြင့် တွေ့မြင်ခွင့် မရသော်လည်း ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံနှင့် ခိုင်မာသော မေးရိုးတစ်လျှောက် နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးသိုင်းမွေးများကို မြင်တွေ့ နေရပါသည်။

ထူထဲနက်မှောင်သော ဆံပင်တွေက ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်ပေါ် ခပ်ယိုင် ယိုင် ပြိုဆင်းလျက် ရေစိုတစ်ဝက် ဖြစ်နေသည်။

"သူ့ဆံပင်တွေကို ရေစင်အောင် သုတ်ပေးလိုက်ပါ ဦးနက်မောင်၊

အခြေအနေက စိတ်ချရပါပြီ၊ မကြာခင် သူ သတိရလာမှာပါ။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ"

"ကော်ဖီ သုံးဆောင်ပါဦး ခင်ဗျာ"

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ် လူငယ်လေး တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ကော်ဖီ ပူပူတစ်ခွက်ကို ပန်းနုရောင်ရှေ့ကို ရိုသေစွာ ချပေးပါသည်။

ပန်းနုရောင်သည် ဆပ်ပြာဖြင့် လက်ကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးပြီး လက်သုတ်ပဝါနှင့် သုတ်နေစဉ် ဦးနက်မောင်က စိုင်းဆိုသူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်ရှိ ရေစိုနေသည့် ဆံပင်နက်နက်များကို တဘက်တစ်ထည်ဖြင့် ခြောက်သွေ့သွားစေရန် ပွတ်တိုက် ပေးနေပါသည်။

"ကော်ဖီ ပူပူလေး သောက်လိုက်ပါဦး ဒေါက်တာ"

"ကျွန်မနာမည် ပန်းနုရောင်ပါ ဦးနက်မောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ နာမည်တွေကိုတော့ ဒေါက်တာ သိပြီး ရောပေါ့ ... ကျုပ်က နက်မောင်၊ ဟိုတစ်ယောက်က ဒေါ်ဝဇီ၊ သူက မောင်စိုင်းမောက်ခမ်း၊ ဟောဒီ မက်မွန်မြိုင်ရဲ့ အရှင်သခင် စိုင်းဆိုင်မိန်းရဲ့ ညီပါ"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့"

ပန်းနုရောင်မှာ ကော်ဖီပူပူကို တစ်ငုံမျှ ငုံ့သောက်ရင်း စိုင်းမောက်ခမ်းဆိုသည့် ကိုလူချော ရှိရာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ယောက်ျားပီသစွာ တည်ကြည် ခန့်ညားသော ကိုလူချောမှာ အိပ်ရာထက်မှာ အခုချိန်ထိ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေဆဲ ဖြစ်ရာ ပန်းနုရောင်ဆိုသည့် ချောမောလှပသော ဆရာဝန်မလေး တစ်ယောက် သူ့ကို မိုးသည်းလေထန်ထဲမှာ မက်မွန်မြိုင် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့်တောင်းရင်း ဆေးကုသ ပေးနေလိမ့်မည်ဟု မသိတတ် နိုင်ခဲ့ပါချေ။

"ညဉာ သုံးဆောင်နိုင်ပါပြီ ဆရာဝန်မလေး"

ညဉ်သာ ပျော့ပျောင်းသွားသော အသံနှင့်အတူ ဒေါ်ဝဇီ မျက်နှာမှာလည်း ခက်ထန် တင်းမာခြင်းတို့ကို မတွေ့မြင်ရတော့ပါ။ လူနာအတွက် လိုအပ်သော ဆေးကုသမှုများကို လုပ်ပေး နေရသဖြင့် ပန်းနုရောင် အပါးမှ ဒေါ်ဝဇီ လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည့် အဖြစ်ကို အမှတ်မထား လိုက်မိပါချေ။

အခုမှ သူမအတွက် ညဉာ သွားစီစဉ်နေခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း နားလည်သဘောပေါက် ရခြင်းနှင့်အတူ အားတုံ့အားနာစွာပင် ဒေါ်ဝဇီကို ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ကျွန်မ ဆာပါဘူး ဒေါ်ဝဇီ ကော်ဖီ တစ်ခွက်နဲ့တင် ရပါပြီ"

"မဆာပေမဲ့လည်း နည်းနည်းတော့ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး၊ ထမင်းရယ်လို့ လည်း မဟုတ်ပါဘူး ပေါင်မုန့်နဲ့ ဟင်းနည်းနည်းပါ"

"ရှိတာလေးနဲ့ပဲ ဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက်ရတဲ့ အတွက်တော့ ဆရာဝန်မလေးကို အားနာမိပါတယ်"

ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်၍ မရသည့်အဆုံးမှာ ပန်းနုရောင် တစ်ယောက် ဒေါ်ဝဇီနှင့်အတူ ကျောက်မီးတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည့် ကျယ်ဝန်းသော ထမင်းစားခန်း ရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ထမင်းစားပွဲမှာ မိသားစု ခြောက်ယောက်စာ စားပွဲကြီး ဖြစ်သော်လည်း ထိပ်ဆုံးခုံမှာ ပန်းနုရောင် အတွက် တစ်ယောက်စာကို သီးသန့် ပူနွေးမွှေးကြိုင်စွာ ပြင်ဆင် ပေးထားပါသည်။

"ဒေါ်ဝဇီကော မစားဘူးလားဟင်"

"ကျုပ်တို့က စားပြီးပါပြီ ဆရာဝန်မလေးပဲ စားပါ"

"ကျွန်မ နာမည် ပန်းနုရောင်ပါ ဒေါ်ဝဇီ နာမည်ခေါ်ရင် ရပါပြီ"

ဒေါ်ဝဇီက ပန်းနုရောင်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်ကာ စားပွဲပေါ်ရှိ အစားအသောက်များကို ပူပူနွေးနွေး စားသောက်ရန် တိုက်တွန်း ပြောဆိုပါသည်။

ကြက်သား၊ စွပ်ပြုတ်၊ အာလူး၊ ပဲသီး၊ ခရမ်းချဉ်သီးနှင့် ပေါင်မုန့် ကော်ဖီ တစ်အိုးတို့ ဖြစ်ရာ ပန်းနုရောင်လည်း ဟာနေသော ဝမ်းကို ဖြည့်တင်းလိုက်ရပါသည်။

ရှိတာလေးနှင့် ဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက်ရပါသည် ဆိုသော်လည်း စားရသည်မှာ အရသာ ရှိလှပါသည်။ အပြင်မှာ မိုးရောလေပါ သည်းထန်စွာ ကျနေဆဲဖြစ်သည်။ စားသောက်ခြင်း အမှုကို ခပ်မြန်မြန် လက်စသတ် လိုက်ပြီးနောက် သူမအတွက် နေရာချပေးသော အိပ်ခန်းရှိရာကို ဒေါ်ဝဇီ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပါသည်။

ခေါင်းအုံး၊ စောင်၊ ဂွမ်းကပ်တွေ အားလုံး အကောင်းစား အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကာ၊ သန့်ပြန့် စင်ကြယ် မွှေးပျံ့လျက်ရှိသည့် အတိုင်း ပန်းနုရောင် စိတ်မှာလည်း အထူးပင် ကြည်လင်လန်းဆန်း သွားရပါသည်။

"လူနာ အခြေအနေထူးရင် ကျွန်မကို အချိန်မရွေး လာခေါ်ပါ ဒေါ်ဝဇီ"

"ကောင်းပါပြီ၊ ဟောဒီမှာ အဆင်သင့် သုံးနိုင်အောင် မီးခြစ်နဲ့ ဖယောင်းတိုင် အသင့်ယူထားပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဝဇီ၊ ဒါနဲ့ ဒီမက်မွန်မြိုင်ရဲ့ အိမ်ရှင်ကို အခုလို တစ်ညတာ တည်းခိုခွင့် ပြုတဲ့အတွက် ဒေါ်ဝဇီက တစ်ဆင့် ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း ပြောပေးပါရင်"

"မက်မွန်မြိုင်ရဲ့ အိမ်ရှင်ကို ဟုတ်လား"

ပန်းနုရောင် စကားမှာ မည်သည့် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စရာမှ မပါဘဲ ဒေါ်ဝ

ဇီမှာ မျက်နှာ ပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးစိုင်းဆိုင်မိန်း ဆိုတဲ့လူကို ပြောတာပါ"

"ဟင်"

"ဆ ... ဆရာဝန်မလေးက သူ့ကိုသိတယ် ဟုတ်လား"

"သူ့ကို ကျွန်မ မသိပါဘူး ဒေါ်ဝဇီ၊ ဦးနက်မောင်က ဒီအိမ်ရှင်ရဲ့ အမည်ကို ပြောပြလိုက်လို့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင် စကားပြောချင်တာပါ"

"အင်း ... အင်း ... ပြောလိုက်ပါမယ် ကျုပ်သွားတော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်ဝဇီထံမှ ထူးဆန်းသော အကြည့်တစ်မျိုး နှင့်အတူ ပန်းနုရောင် မျက်နှာလှလှလေးကို တစ်ချက်မျှ စူးစိုက်ကြည့်လျက် နေရာမှ ချာခနဲ လှည့် ထွက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ပန်းနုရောင်လည်း သူမအတွက် ရထားသော အိပ်ခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လျက် သော့ခတ်လိုက်ပါသည်။

ရာသီဥတုမှာ အေးစိမ့်လျက် ရေခဲငွေ့များဖြင့် ချမ်းတုန်လာ ရခြင်းကြောင့် သူမကိုယ်ပေါ်ရှိ အနွေးအင်္ကျီလေးကို လည်ပင်းအထိ ဆွဲစေ့လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများမှာ ခန့်ညားထည်ဝါမှု အပြည့်ရှိသော ရှေးကျ အိုမင်းသော အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သော်လည်း အားလုံးမှာ ခိုင်ခံ့ ကောင်းမွန်လျက် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြား ဆန်းကြယ်သော ခံစားမှုတစ်မျိုး ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ပန်းကနုတ် ဖော်ထားသည့် ရုပ်လုံးရုပ်ကြွ မတ်ရပ် ဗီရိုကြီးများနှင့် မှန်တင်ခုံတစ်စုံ၊ စာရေးစားပွဲ တစ်ခုတို့မှာ မကြာခဏ သန့်ရှင်းထားပုံဖြင့် ဖုန်တင်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ပန်းနုရောင်သည် ဘုရား တရား သံဃာ မိဘ ဆရာသမားတို့အား စိတ်မှာ ရည်မှန်းလျက် ဦးချ ကန်တော့ပြီးနောက် ဖြူလွသော အိပ်ရာထက်သို့ အသာအယာ လှဲချလိုက်ပါသည်။

အနားရှိ မှန်ပြတင်းမှ လင်းလက်သွားသော လျှပ်ရောင်နှင့်အတူ ကျယ် လောင် ပြင်းထန်သော မိုးထစ်ချုန်းသံကို ကြားလိုက်ရသည့် အတွက် သက် ပြင်းလေး ရှိုက်လိုက်မိသည်။

ဒီမိုးဒီလေနှင့် သူမ တစ်ယောက်တည်း မှောင်မှောင်မည်းမည်း လမ်း အလယ်မှာ တစ်ညလုံး နေရမည့်ဘေးမှ ကင်းဝေးလျက် နွေးထွေး လုံခြုံ သော အမိုးအကာအောက်မှာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော အိပ်ရာထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေး နားနေခွင့် ရခြင်းကို တွေးမိလျှင် သူမကို လက်ခံထား သော မက်မွန်မြိုင်၏ အရှင်သခင် ဦးစိုင်းဆိုင်မိန်း ဆိုသူကို ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်မိ ပြန်ပါသည်။

တော်ပါသေးရဲ့ ... အိမ်ရှင်က လက်ခံပေလို့ သာပါပဲ။ မဟုတ်လျှင် ဒေါ်ဝဇီ ရော ဦးနက်မောင်ကပါ သူမလို နုနုနယ်နယ် မိန်းမသား တစ်ယောက်၏ အခက်အခဲနှင့် ဒုက္ခကို တင်ပြပါလျက်နှင့် ခါးခါးသီးသီး မောင်းထုတ်ခဲ့ကြ သည်မှာ သူမ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်ပါလား။

အေးပေါ့လေ။

သူတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း မက်မွန်မြိုင်ရဲ့ အလုပ်သမားတွေ ထင်ပါရဲ့။ ဒါ ကြောင့်မို့သာ အိမ်ကြီးရှင် အကြိုက် လိုက်ရတာ နေမှာပါ။

ဒီကြားထဲ စိုင်းမောက်ခမ်းဆိုတဲ့ ကိုလူချောမှာ ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်နေ တော့ ပန်းနုရောင်ဟာ ဆရာဝန်ပါ ဆိုတာနဲ့ ပုံစံတွေရော လေသံတွေရော ပြောင်းသွားကြတာလည်း သူမအမြင်လေ။

ထားပါလေ ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အားလုံးကို ပန်းနုရောင်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ဂွမ်းကတ်ထူထူကို ဆွဲယူခြုံရင်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ မက်မွန်မြိုင် အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ထူးဆန်းစွာ ရောက်ရှိ သောင်တင်နေသော သူမအဖြစ်ကို ပန်းနုရောင် အံ့ဩစွာ တွေးနေမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဟိုတွေးဒီတွေးဖြင့် စိတ်ပင်ပန်းခဲ့ရသော ပန်းနုရောင်ခမျာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သွားမိစဉ်မှာပင် သူမ အိပ်ခန်းတံခါးကို ထုရိုက်နေသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးလာရကာ တံခါးနားကို အပြေး ရောက်သွားပါသည်။

"ဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ်ပါ ဒေါ်ဝဇီပါ"

"ဂျောက်"

ဒေါ်ဝဇီ အသံကြားမှ ပန်းနုရောင် သူမအိပ်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း ...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဝဇီ"

"ဆရာဝန်မလေး ကျုပ်နဲ့ မြန်မြန် လိုက်ခဲ့ပါ၊ အောက်မှာ မောင်စိုင်း တအားဖျားနေတယ်"

"ဟင်"

"ခဏလေးစောင့်ဦး ဒေါ်ဝဇီ"

အခန်းတံခါးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်ကာ မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အပြေးလေး သွားရပ်ပြီး သူမမျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က ကပိုကရို အဝတ်အစားများကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်လိုက်ပြီး ပခုံးပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံပင်ခွေခွေလေးများကို အိတ်ဆောင်ဘီးဖြင့် ရှင်းလင်းကာ ကလစ်ဖြင့် ဖိတွယ်လိုက်

သည်နှင့် ပြင်ဆင်ခြင်းတို့ ပြီးဆုံးပါသည်။

"ရပြီ ဒေါ်ဝေဇီ ကျွန်မတို့ သွားကြရအောင်"

"ဆေးအိတ် ကျုပ်ကိုပေးပါ ဆရာဝန်မလေး"

ဒေါ်ဝေဇီ လက်ထဲကို ဆေးအိတ် ရောက်သွားသလို သူဦးဆောင် ခေါ်ငင်ရာ နောက်ကို ပန်းနုရောင် ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဒေါ်ဝေဇီ လက်ထဲက ကျောက်မီးတိုင်ကြောင့် တွေ့မြင်နေရသော အိမ်ကြီး၏ ပြင်ဆင်မှုတွေကို ဘာတစ်ခုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်။

ကြည့်ရှုရန် အချိန်လည်း မရ။

ခြစ်ခြစ်တောက် ကိုယ်ပူလျက် အဖျားကြီးနေသော လူနာရှိရာသို့ အပြေးရောက်သွားကာ လိုအပ်သော ဆေးကုသမှုတွေကို ချက်ချင်း လုပ်ဆောင်ပေးနေမိသည်။

စိတ်ပါလက်ပါ။ ပြီးတော့ ကျွမ်းကျင် သေသပ်စွာ လူနာကို ပြုစုကုသနေသော ပန်းနုရောင်ကို သူမနားတွင် အတူရှိနေသော ဦးနက်မောင်နှင့် ဒေါ်ဝေဇီတို့က မျက်တောင် မခတ်စတမ်း စူးစိုက်ကြည့်ရှု အကဲခတ် လေ့လာနေကြောင်း သူမ မသိပါ။ လူမမာ တအင်းအင်း ညည်းညူနေရာမှ ရပ်တန့်သွားပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော် သွားသည့်အချိန်မှာ ပန်းနုရောင် သူမလက်က နာရီလေးကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

အလို ...။

မနက် သုံးနာရီတောင် ခွဲပြီး ပါရော့လား။

"ဒေါက်တာ အခန်းကို ပြန်ပြီး အနားယူ လိုက်ပါဦးဗျာ၊ ဒေါ်ဝေဇီ ဒေါက်တာကို လိုက်ပို့လိုက်ပါဦး"

"ရပါတယ် ဦးနက်မောင် ကျွန်မ လူနာနားမှာပဲ နေလိုက်ပါမယ်"

"မဟုတ်တာ ဒေါက်တာရယ် တစ်ညလုံးလိုလို ဒေါက်တာ ပင်ပန်းထားတာပဲ အိပ်ရေးဝအောင် ပြန်အိပ်လိုက် လူနာနားမှာ ကျုပ်တို့ရှိပါတယ်"

"တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒေါက်တာကို ကျုပ်တို့ လာနှိုးပါမယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာဝန်မလေးရဲ့ လာပါ၊ အိပ်ရေးဝအောင် ပြန်အိပ်လိုက်ပါဦး၊ အိမ်ပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက် ရအောင်ကလည်း မိုးရောလေပါ ကျနေတုန်းမို့ပါ"

ပန်းနုရောင် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ခပ်မှောင်မှောင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးရောလေပါ ကျနေတုန်းမို့ ဒေါ်ဝဇီ လိုက်ပို့သော သူမအိပ်ခန်း ရှိရာကိုသာ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ ရာသီဥတုက အေးစိမ့်နေသည်။

အိပ်ရာထက်မှာ ညင်သာစွာ လှဲချလိုက်ပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။
